

Šepetalec z napačnim tekstom

Zbirka poezije revije Triper

Šepetalec z napačnim tekstom
Zbirka poezije revije Triper

Urednika: Nina Golob, Drago Pintarič
Avtorica spremne besede: Urška Klajn
Lektorirala: Manja Klobasa
Oblikoval: Patrik Komljenović
Tisk: Pro Grafika
Izdaja: Dijaški dom Ivana Cankarja in KUD Pozitiv
Za izdajatelja: Manja Petelin
Naklada: 200 izvodov
Ljubljana 2018

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

ŠEPETALEC z napačnim tekstom : zbirka poezije revije Triper
/ [urednika Nina Golob, Drago Pintarič ; avtorica spremne besede
Urška Klajn]. - Ljubljana : Dijaški dom Ivana Cankarja : KUD Pozitiv,
2018

ISBN 978-961-92330-4-7 (Dijaški dom Ivana Cankarja)
1. Golob, Nina, bibliotekarka, 1982-
297546240

KAZALO

Spremna beseda	7
Alma Zupan	9
Ema Ajster	21
Ivana Tominc	29
Patricija Fele	33
Patrik Komljenović	37
Rožana Švara	57
Vanesa Drev	69
Žan Dolinar	85

»Utrudil sem se podobe svojega plemena in se izselil.« (Tomaž Šalamun)

Ob prebiranju pesmi so mi v misli ves čas prodirale podobe Šalamunove poezije, ki je s svojo provokativnostjo in drzno pisavo postal eden najvidnejših slovenskih pesnikov. Zaradi aktualnosti besedil je prodril tudi daleč čez meje naše države in tako med drugim postal tudi naš najbolj prevajan pesnik. V kolikor takšna usoda čaka vsaj enega izmed pesnikov, ki so svoja dela »na ogled postavili« v pričujoči številki, bo DIC-arska zgodovina bogata še za enega vrhunskega umetnika. Temelji so zastavljeni dobro, pot se začenja – zdaj.

Vsebinska plat pesmi se pne vse od popolnoma subjektivnih, prvoosebnihih, z jasnimi stališči in z izoblikovanim pogledom na svet, do objektivnih, tretjeosebnihih, kritičnih pesmi. Mladi so v svojih razmišljanjih izjemno angažirani, papir jim služi kot prazno platno, na katerega zelo konkretno in korektno izlivajo svoja čustva. Zrela poezija, ki je izpovedno močna, metaforično bogata in zelo razmišljujoča, pred bralca postavlja mladega pesnika, ki se stalno sprašuje o smislu življenja, o bližini smrti in ki se ne boji izraziti razočaranja nad življenjem. V besedilih je prisotna neizmerna želja po »biti cel v tem svetu«, a hkrati spoznanje o nesprejetosti v družbi.

Najpogostejše je izražena kritika sveta in na ta način posredno predstavljen duh časa, v katerem živimo. In ki ga mladi ljudje vidijo kot svet zavračanja, svet, v katerem je denar ena izmed glavnih vrednot in svet, v katerem zija pregloboko brezno med revnimi in bogatimi, med lažjo in resnico, svet, ki je prehiter, mi pa samo jemljemo, sanjamo in se vrtimo brez prestanka.

Vse to dosežejo s prostim verzom, rime praktično ni, ukinjena so pravopisna znamenja, pogosto pesnik uporablja le končno ločilo in vejico. Jezik je navkljub bogati metaforičnosti na mnogih mestih pogovorni, s tem je poezija na nek način približana bralcu, zbanalizirana, neposredna. Zaradi vseh teh značilnosti besedilo deluje kot tok zavesti, bralec pa ga lahko bere na mnogo različnih načinov. S tem pesniki hote ali nehotе bralcu dajejo svojevrstno svobodo, preko katere odstira globoke svetove mladostniškega razmišljanja.

Svobodni verz in svobodna rima, poleg tega pa izredno kritična drža do sveta nam omogočata, da prav vsem besedilom lahko pripišemo značilnosti modernistične poezije, kar nas vrne na začetek in na vzporednice, ki jih lahko povlečemo s poezijo Tomaža Šalamuna. Želimo si lahko le, da se mladi ne bi »naveličali podobe svojega plemena in se izselili«, temveč z veliko vztrajanja, upanja in ljubezni tudi v prihodnje potovali na pisanih valovih besed in s pretanjenim občutkom za slovenski jezik še naprej plodno ustvarjali in »svoje pleme« navdihovali in bogatili s pisano paletto misli, občutkov in čutenj, ki jih brez strahu izlivajo na papir.

/

Preko sinaps v možganih se prebija en nadležen voziček
Ožilje iz kovinskih žic se šibi pod nepotrebno kramo in
Manično raztresa vso naklado po moji glavi
*Nemir. Prisluškujem škrtanju in praskanju in stiskanju in
pokanju in grizenju in –*
Bojim se stopiti na avtobus, naj pogledam voznika v oči ali ne
Suha usta zmagoslavno čepijo zadržnjena med pogovori
Bolje, da se oprinem ograje
Kaj, praviš, naj kar brezbržno potrkam na vrata in vstopim
Kaj, če padem po stopnicah
*Izpod podnohtne kože polzi kri in dlesni so vnete in živčne
praskе so vidne prek čela in na stegnih in členki so škrlatni in –*
-Kaj sem že hotela povedati???

//

Za trenutek sem postala Stvarnik.
Iz nič je zagrmela fizika, kemija, nazadnje še flora in favna.
Val je presegel moj zorni kot in kljub temu nadaljeval z
jadranjem.
Kamen je treščil s 4. nadstropja. Razsekal se je na dva kamna.
Violinske žile so se od užitka v kadenci raztrgale.
Črnilo se je brutalno razlilo po zvezku.
Dršenje po atlasu se je spremenilo v neskončno potovanje.
Porinila sem te po stopnicah.
Za jajčno lupino sta se rumenjak in beljak končno pobotala in
se spojila in navsezadnje postala ena prekleto dobra omleta.

///

Bolj ga odganjam, raje me poišče
me zalezuje in z mano kruto manipulira
okretnejše ude ima od mene
sprva se priplazi le do gležnjev
z odločnim prijemom se me sedaj oklene
grozljive roke se oklepajo mojega šibkega drobovja
napaja me z obžalovanjem in zavem se minevanja
in pusti, da mi kazalci in tiktakanje
pronica skozi konice prstov
neskončnost postane pesek in moj čas je puščava
nato je vse spokojno tiho.
V nepričakovani nasladi ugotovim,
da je dolgčas najprestižnejši privilegij,
ki mi je še ostal.

/

zgrudila sem se v kepo januarskega snega
svežega, nedotaknjenege, ledenega
ta snežna simbioza me je posrkala
prek gmotnih tunelov me je izpljunila
pri svoji rži, na hladnem betonu

kjer so me čakale smrtonosne roke
bele, premražene, željne tolažbe
vendar kosti se ne talijo
s parafinom sem prasketala po podlagi
ostale so črepinje.

//

Skovala sem načrt
da bi splezala na najvišje drevo
pogledala na obrise prsti s te zavidljive višine
se počutila najmogočnejša,
sprehajalci bi se posvetili šumečemu listju pod nogami.

Zlila bi se z dežnimi kapljicami
postala bi burja
tako mogočna in nepremagljiva in zastrašujoča
random Primorec v gostilni bi bentil zaradi potolčenega
grozdja.

„ampak res, zakaj?“
sem vprašala sence svojih glasnih šepetov
ker morda ravno zato raje plešemo v dežju
namesto da bi dež postali
zabijamo žeblje v razpokan beton
(lahko bi odklenili mlečno cesto)

///

Strmoglavila sva v obratni smeri
se s konicami prstov dotaknila vodnih hlapov na nebu
skomponirala sva rekviem
veličastnejši od Mozartovega
mračno slovesnost so pričarali rogovi in fagoti.

Zapisala sva ga po zemljevidu kožnih gub na dlaneh
jih dekodirala in znova zaklepala v tančico skrivnosti
ga odklenila nedokončanega.

Orkester brez inštrumentov
zbor brez vokalov
poskuša izvabiti končne harmonije
v izklesano popolnost
vendar publika je nema, ne sliši očitnega.

V dezertirani dvorani
nama uspe razkosati vrzeli
in čakava na konec, ki ga napoveduje ta kompozicija
izgubljena v labirintu brez slepih ulic
in v samoti čiste sreče
pozabiva na žarke, ki režejo nama lica.

////

Če kdaj pozabiš na bitje v sobani prsnega koša
ki te ves čas potrpežljivo opominja na tvoj plamen

Če kdaj skrivaj prisluškuješ tišini
ki tiktaka samoti tvojih enoličnih lestvic

Če kdaj praskaš po svojih plečih
a izdolbeš le fosile

Če kdaj zaprepaščeno strmiš nad smaragdno krvjo
ki krvavi in nadležno kaplja iz tvojega gorečega sonca

ki morda kdaj postane zadušljiva megla in
potem zaznaš smog in se spomniš vsega neizrečenega

Takrat se spomni, da si lahko ocean
in tvoji organi lahko postanejo koralni greben

in če kdaj nočeš, ni nujno
da po tebi plujejo ladje
saj je vsak ocean veličasten sam po sebi

in tvoje modrice so kančki galaksij,
ki za tvojim obzorjem kujejo čudeže.

////

Nekje
je skrit za tančico hišnega bršljana živoraril človek ki je
izdeloval daljnoglede
ob vsaki zarji je splezal na vrh hrasta in nabral prasketajoče se
vejice in šumeče listje in
krila več ter se trudil prebuditi in s paletno nesmislov poskušal
ustvariti daljnogled ničesar
ni razumel čemu in kako in zakaj je ravno nič tako kompleksen
pod bedno pretvezo melanholičnih pesnitev in črnih knjižic in
samotnega moledovanja
je vozil in šival in krancil nesmiselna vprašanja, že stokrat
izrečena
se spraševal o smislu nič in kaj to je če nič ne obstaja
zopet je obupal in se zaprl v delavnico polno lubja listja tipalk
nesmisla
in poskušal sestaviti daljnogled ki mu perspektive ne bi razširil
ne zožal
ker perspektive v tem repertoarju ne bi bilo
nekoč mu je morda uspelo pogledal je skozi lečo in se čudil
ugledal je hkrati vse atome vesolja
in ničesar
iritiran je obupal se pokril z odejo in zatisnil oči
ni mu uspelo zaspati a njegove krhke dlani še vedno negotovo
počivajo na njegovih sencih

in nekje drugje nekdo grize konico svinčnika ter po mizi
neprijetno škrti z ošiljenim grafitom
in se sprašuje, zakaj je to napisal.

/////

povej, koliko besed željno čaka
da jih stlačim v skoncentrirano formulo haikuja
„ne!“ razočarano kriknem, „končati moram“

DANES#1

Danes želim umreti.
Ne, ker ne maram življenja,
ampak ker se mi preprosto ne da dihati,
ker se mi ne da več živeti.

Danes želim umreti.
Spustiti se v valove divje,
spustiti se v globine.
Tihe, mirne.

Želim leteti, se povzpeti v višine,
čutiti veter v laseh in verjeti,
da to je večnost,
čeprav je v resnici le trenutek mrtve tišine.

Danes želim umreti.

DANES#2

Danes sem si oblekla čipkasto spodnje perilo.
Ne za tebe, ne za njega,
ampak izključno za svoje razvedrilo.

Danes nosim rdečo šminko.
Ne za tebe, ne za njega
in ne za kakšno krinko.
Nosim jo, ker mi je všeč,
kako se v temi iskri,
ker spominja na skoraj črno, škrlatno kri.

Danes počenjam vse le zase,
nič za tebe, nič za njega,
saj vendar nisem le okrasek.

RDEČA

Oblekla sem si črn plašč.
Mehka in topla tkanina mi greje mrzlo,
oledenelo kožo.

Gledam krsto.
Gledam krsto s tvojim imenom.
Povsem enaka je tisti naslednji in tisti pred njo,
ampak meni izstopa, kriči.

V njej leži vse.
V njej leži upanje na lepše življenje.
V njej ležijo vroči poljubi in poželenje.
V njej leži nezaupanje, neresnica.
V njej ležijo trpljenje, prijateljstvo in krivica.
V njej ležiš ti.

Rahlo postanem in stopim naprej.
Nikdar, prav nikdar ne bo več kot poprej.

Rdečo rožo postavim na krsto morečo.
Izdihnem globoko in se obrnem.
Rad si imel rdečo.

ŽIVLJENJE JE PREKRATKO

Življenje je prekratko.
Ampak ali je res prekratko,
ali smo samo mi preveliki?

Jemljemo in jemljemo,
sanjamo v oblakih,
hitimo, se vrtimo
brez postanka in počitka.

Ne opazimookusnega piškota in mehkega nasmeha.
Ne opazimoobjema in preglasne glasbe.
Ne vidimo svobode,
ne vidimo ničesar.
Želimo le veliko, obširno in prostrano.
Potovanja, zmage in dosežke,
le to nam je poznano.

Ne prepustimo se trenutku.
Ne dovolimo si brezčasnosti,
breztežnosti.

Tako brzimo in norimo,
da življenje prehitimo.
Prerastemo.

Pričakujemo veliko hišo,
idealnega ljubimca, dolga potovanja,
gradove iz denarja,
poleg tega pa še družbo,
življenje, ki nas le obdarja.

Na koncu smo tako veliki, da vidimo samo še zvezde.

Eno po eno jih skušamo ujeti,
shraniti in zapreti.
Pograbimo za vsako,
kar veselje skušamo požreti.

Pridemo tako visoko,
da se spotaknemo ob življenje.
Pademo globoko in zvezde izpustimo.
Izbruhamo vsako posebej in ustvarimo galaksijo.
Prav vse izgubimo.

Sedaj smo na tleh.
Ležimo na trdi, umazani zemlji.
Nobene zvezde ni več, samo še ostanki
bruhanja na nebu nad nami.
Nič ni ostalo.

Življenje je prekratko.
Ampak ni.
To je laž, neresnica!
Le mi zrastemo previsoko,
da bi se ga še lahko dotaknili.
Sedaj obžalujemo in objokujemo.
Nič več ni ostalo,
samo grozno slabo nam je, ker smo se prenajedli.

Tema nas vleče in mi se ji v obupu prepustimo,
da prvič v življenju zares zaživimo.

UMOR

Gledam te.
Ti gledaš mene.
Držiš me, ne spustiš me.
Ne spustiš sekunde niti ene.

Globoko brezno se odpira,
srce kriči in se upira.
Ujameš me v ekstazi,
me vržeš v nebesa in poljubiš me v vsej tej noriji.

Pustiš da padem, se polomim,
da čutim kost vsako, kako počí.
Da čutim krike zadovoljstva v bolečini,
v tišini, skeleči in pekoči.

Hudič!
Ti vrag nemarni!
Ti spak neznosen in brezsrčen!
Ti stvor ponosen in bojazen!

Uničil si me!
Preklal si me na polovico,
izrezal iz mene Marijo si devico.
Potisnil si me med volkove,
pustil, da jedli moje so drobovje.
Vklenil si me v okove,
si z mojo kožo loščil si rogovje.

Ubil si me.

POSTELJNINA

oranžna svetloba,
prepletena z dimom izhlapelih misli
morda pa le z dimom nedavno ugaslih cigaret

vonj večerne kave še vedno na mojem jeziku

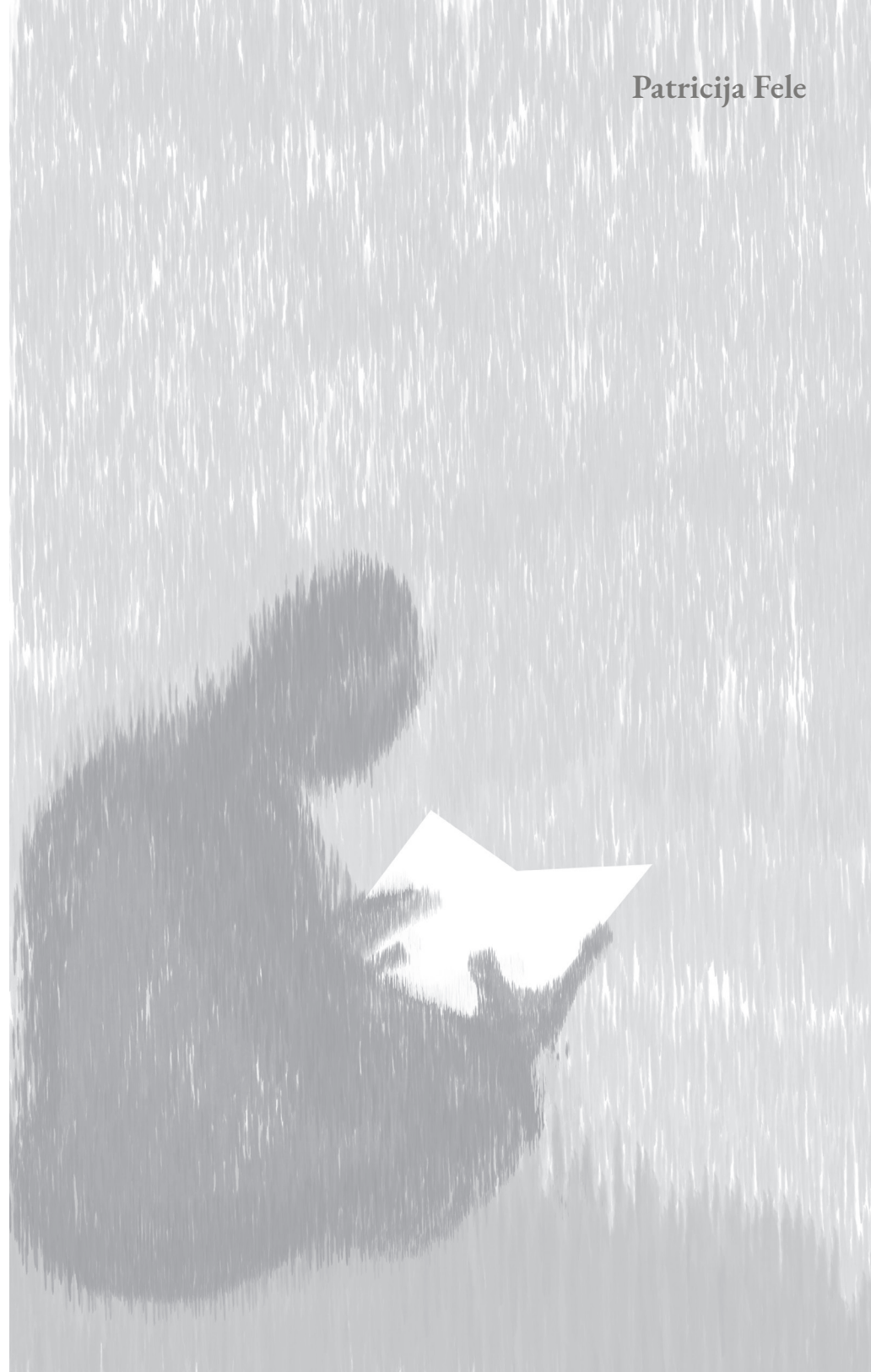
v kotu utesnjena postelja
posteljnina bela
nežna, nedolžna
prežeta z strastjo?
morda samo s samoto

ožemam rahel bombaž,
prav nič ni več nežen,
grob je
otožen
nemaren

trudim se,
da bi iz njega ponovno stresla strast

zaman

prejšnji petek je perica oprala rjuhe.

PREKLETA NESKONČNOST

Na travnati jasi sedim
v beli obleki
in se kopam v jutranji zori

Nežen dotik sončnih žarkov
boža moje blede telo
in ta neskončnost modrega neba
ta prekleta neskončnost
brez začetka in konca

Tako kot tvoj nasmeh
melodija, ki ji ne morem uiti
in čeprav si le izgoreli spomin
si spomin, ki nočem ga izgubiti.

PARADOX

Sem paradoks
Srečna, a nesrečna
- Utopljam solze v neskončnem oceanu,
ki bo kmalu izhlapel.
Sem dobra, a hkrati slaba
- darujem za otroke na Kitajskem
s tem, da si kupim novo majico.
Sem samozavestna,
a ni sem
- ponosno stojim na odru,
pred prazno dvorano.
Sem ambiciozna,
a vendar lena
- delam ogromno stvari,
a le v glavi.
Sem nasprotujoča si trditev
- zanikana resnica,
ki prikimava laži.

VESOLJE

Tisto, kar me vsak dan boli,
Tisto, kar nenehno v glavi mi kriči,
Tisto, kar mi ne da odgovora tudi kadar vprašam naglas,
Je glavna začimba ki gradi čas.

Nič je nič, toda kaj je ta nič?
Lovec rib, ribič?
Tisti, ki vsak dan na trnek trenutek ujame,
Ter ga z rokavico, da se ne opeče, previdno vzame,
In ga natisne na naslovnico v reklame?

Novice preberem, preletim,
Toda, kaj je tisto s čemer se pomirim?
Kaj je tisto, kar mi mir vrača,
Kadar se mi življenje ne izplača?
Povej mi, kdo si, kaj si,
Da vedel bom, zakaj si.

Astronomija, ne pove kaj veliko o resnici,
Ki skriva v nebesni si temnici,
Astrologija pove, da so tam živali,
Ki govore o življenjski morali.
Toda to ni odgovor zakaj, kaj in kdo, tam tiči,
Kdo je tisti, ki v niču živi.

Vsak od nas je postavljen v nekakšen šah,
Da mu je v življenju predstavljen strah.
Morda je življenje le priprava na popotovanje onkraj svetov,
Kjer skriva se mnogo diamantov in tatov.
Kdo ve, morda se bolje je roditi s krili,
Da boš letal lahko po nebesni svili.
Človek je le stroj, ki ga upravlja para,
Ki odide, ko telesa več ne mara.
Človek ni lepota ali vonj,
Niti grščina ali konj,
Človek je vesoljno bitje,
Kateremu telo je le kritje.

Pomen človeka ni podoba,
Postava le njegova je obroba.
Ljubezen ni telo, ni niti lepota,
Ampak je zlato srce, kar ni zmota.
Ljubi ko še ljubiti znaš,
Sovraži, ko več življenja nimaš.

Ob jasnih nočeh odidem vstran na samo,
Daleč od luči, človeških metod, daleč kjer ne kadimo,
Nato se usedem, zrem tja gor v neznano,
Kjer pišejo se mnoge zgodbe, ki zasvetijo na plano.
Mislim, da tega ne vemo, za vse nas je najbolje,
Saj za vedno bodo skriti čari, ki skriva jih vesolje

V HOSTI POGUBE

Gledam čez ramo v gozd,
Hrast, bor, in odrezan krvav štor.
Zemlja je suha, zemlja je gluha,
Sončni žarki cvrčijo, ko listi od bolečine kar kričijo.
Moja rama je gola,
Z nje teče mastna smola.
Sinje oči gledajo v neznano,
Da pozabim na bolečo rano.
Sam sem med drevesi,
vsi odšli so, ko so zagoreli kresi
Bolijo me noge,
Ko obhodim zoglenele kroge,
V roki držim lobanjo srne,
Upam, da življenje v njo se vrne.
Sam sem na bojišču,
Stoli so prazni, ni kogar ni v gledališču.
Spomnim se, da me bolijo misli,
Ko pozabim na občutek kisli.
Ostalo ni nič od krvoločnega plesa,
le strup, ki ubije zadnjo žilo mojega telesa.

NUKLEARNO SRCE

Vsaka solza pade kot eksplozija,
Boli me kot moreča sulica ki dotakne se srca.
Iluzija sveta se mi v glavi zavrti,
Vsak kader kot zgodba besede govori.
Glavna vena srce spusti,
To na tri dele se razdeli.

Moč, morda kot božanska,
Uniči krila mi orkanska.
Bolečina hujša kot organska,
Navzven vidi se kot praska.
Ti pa držiš me pod okovi,
Ko zdrobijo me strahovi,
Padem zadnji med duhovi.

Nisem Deček, ki se mu ne zdi,
Da avgusta življenje spremeni,
70 let verigo svojo razprostira,
Ujame nekatere, ki padli so iz tira,
Niti ne zapre utrujenih oči,
Čeprav konec se preblizu zdi,
Čeprav svet želel bi da izkrvavel bi.

Ne bi mi mogli reči Debeluh,
Niti v megli, ker sem suh,
Četudi cilja ne bi zadel,
Bi vedeli, da sem prišel.
Ko na nebu leo bo sijal,
Ne bom odnehal in ne bom se dal,
Ko samo odprem oči, nesreča se zgodi.

Sem le človek, duša ali duh,
Sem le oblak, nemiren potepuh,
Če upaš pa poglej mi v oči,
Če si upaš ugasni zdaj luči.
Pa daj povej mi zdaj,
Ko sem razcepljen bolj kot prej kdaj,
Bi celo me srce pripeljalo v raj?

MEHANSKI KRILATEC

Na zemljo sem padel kot mehanski stroj
Bil sem sam, bil sem tvoj,
Ležal sem na tleh sam in svoj.
Bolela so me krila,
Ki jih včasih so peresa krila,
Me bolelo je srce,
Ko sem gledal dol na te.

Včasih videl sem cvetlice,
Lilije, Vrnice in ptice,
So pele pesmi o lepoti,
Ko hodil sem po življenjski poti,
A vse te pesmi ki besede govore,
Pozabijo kaj je prav in kaj ne.
Videl sem lepoto, videl sem veselje,
Videl sem sonce in žareče želje.

Bil sem srečen bil sem krilatec,
Imel sem sonce imel oblake,
Imel sem zvezde in svetel mesec.
Toda videl sem kako je nož srce prebil,
Videl sem kako vse solze je prelil,
Toda le stal sem in sem zrl,
V senci, ne da bi se uprl.

Videl sem, kako grešili so zločine,
Videl sem, kako mazali so ničvreden kos papirja,
In videl sem, da srce moje je iz kovine.
Moje okončine so ostale brez svetleče kože,
Zdaj vidim le sekire, krvave nože.

Moje roke prej mehke,
Zdaj so trde, zdaj so krhke,
Nisem več postava kateri bitje bi rad rekel,
Zdaj sem kakor ura, ki deluje kakor čas bi tekel,
Zdaj ustavili so se vsi bati,
Zdaj, ko ne morem več zaspati.

Iztegnil roko ali mehansko reč bi tja do tebe,
A zdaj prepozno je, da bi popravil sebe,
Zdaj vidim, ko svet pred menoj se ruši,
Zdaj slišim ko ptice pojejo v duši.
Zdaj vidim, da nisem bil ustvarjen za poglede,
Niti za dotike blede.

Čakam okovan,
zavezan z uzdo kakor konj,
čakam, da zbudim se s temnih sanj,
ni to spanje, kjer se širi krvni vonj,
to je realnost, kjer si le čebela in imaš svoj mrtev roj,
da ugotoviš, da edini ki še čuti,
je mehanski čut tvoj.

VARIACIJA ŽIVLJENJA (TRPLJENJA)

Spim, ko telo se utruji,
Letim, ko belo perje pokrije mi hrapavo kožo,
Hrepenim po želji da svet zacvetel,
Gorim, ko plavam med čermi pozabljene ladje miru,
Želim si da videl bi lahko,
Mižim, da resnico lahko pozabim,
Kričim, ker se govor več ne sliši,
Velim jim, da se rože z vodo, ne s krvjo zalivajo,
Ležim, ker stati brez nog ne morem,
Molčim ker me sliši ne uho,
Čutim, ko zadnje pero s krvave rane odleti,
Ihtim po moči ki mi dala bi leteti,
Vihtim meč nad glavami, ki odrezane na tleh ležijo,
In zaspim, ko misli se končajo in odvijajo.

TEGOBE TELESA

Zvečer, ko luna se skrila je z neba,
Duša ostala je žalostna in sama,
Vsak korak se zdel je, kakor dolga cesta,
Kamor duh in duša na sprehod gresta.
Brez diha in brez sape počasi hodim,
Praznost in obup v sebi čutim.
Kje zdaj je tisti čas, ko smisel imel je svet,
Kaj vsak trenutek v tem življenju je zadet?
Vsak korak, počasen, blag,
Je težek, krepak in je drag.

V življenju se mi ne splača razmišljati o prihodnosti. Zdaj je vsega konec. Luna je tista, ki sije v večer brez zvezd, brez upa. Pomislim in razmišljam o poteh, ki sem jih prehodil, zaman so bile vse. Vsako dejanje ni štelo nič. Tukaj sem, ker ni več druge poti. Moje misli so zdaj prazne, kakor noč, ki nas obdaja. Nikoli več ne bom stegnil roke dobrote, saj se nič ne povrne. Dobrota je sirota, je slepota. Vse kar daš, daš in ničesar več nimaš. Je to življenje? Sem zato vrezoval sledi v lubje dreves, da jih bodo enkrat posekali in bo svet prah? Dovolj je sreče, saj je sploh ni več, kot da ne bi nikdar obstajala. Nekateri sedijo za mizo in gledajo v televizijo, kot da jim daje hrano, spet drugi bodo kmalu zaročili računalnik, tretji bodo zmrznili na ulici, toda kaj morem jaz temu? Sem samo riba v oceanu pogube.

Dolgo sem čakal da bo luč sijala,
Dolgo sem čakal, da mi bo luč srečo dala,
Na mesto tega zaprla so se vrata,
In skregala na smrt sta se brata.
Edino luna je tista, ki daje luč, da še stojim,
Edino zavest je tista, ki mi pusti da še živim.
Dobrota se izgubila je že davno,
Čeprav tega ne povedo javno.
Samo prah,
Samo strah.

Zdaj ni več pesmi, ki bi mi grele srce. Samo reklame so tiste, ki mi odprejo oči. Preko hribov, preko puščal, preko rek sem hodil, da bi videl kaj je sreča, pa sem prišel nazaj, tja kjer sem začel, tja kjer sem vrezal svojo začetnico v drevo. Pustil sem del sebe, pa še tega več ni, zdaj je najbrž kakšna miza, ki pa je ne bodo prodali, ker je preslabo narejena... Svet je enak, krut, zahrbtn. Počasi bodo lepotni kirurgi odstranjevali srca, da bomo roboti, če že nismo. Naša čustva so samo za tisto kar se sveti. Znamo povedati veliko, naša besede so široko, veliko prevelike... Kaj pa tiste kratke, ki pogrejejo srce, tiste s katerimi prosimo odpuščanja. Teh pa več ni. Samo želimo si, samo jemljemo, nič pa ne naredimo, pa za kaj bi, ko pa je vse na dosegu s kavča. Svet se je preobrazil, morda so nam izpušni plini zakrili pogled tja daleč čez nebo.

Kot s kočijo premikam se počasi,časi
Pozabljamo da življenje je protest,test
Gradimo si gradove, jame ali zavest,vest
Počasi proti drugi, tretji rasi,asi

Pozabim, zemlja se na nas zanaša,naša
obličja so se pred svetlobo skrila,krila
srca so se pred resnico zlomila,mila
Rečem, imejte me za velikaša.Kaša

Mnogokrat se vprašam, kaj zares hočem,o čem?
Vse kaj si res želim so bele breze,reze
Počasi združijo se rečne steze.teze

Končno lahko ljubezni se odrečem,rečem
Kočno pozabim da temne so noči,oči
Ko pa v temi se zdaj nekaj zaiskri.kri
.....kri
.....kri

ANKETA

Zemlja, planet, krogla, jedro
Ustvarjena iz ljubezni in sovraštva,
Iz iphonov in androidov.
Ker ni bilo dovolj laži, trpljenja in smrti
Je Bog ustvaril zavist in facebook.
Kdo si ti, kdo sem jaz?
Na osebni mi piše updated Nov 9th.
Fak, rabim nov update ...
Zastarela faca, zastarel sistem.
Pol ure rabim, da se zjutraj zbudim,
Upam, da bo to v novi posodobitvi urejeno.
Vsaj frende mam,
Online chat, lajf nonexistent,
Ljudje v Vietnamu se koljejo,
Mi pa se kregamo, kdo ima boljšega

Obkroži:

iPhone Android

ALEGORIJA SODOBNOSTI

Roka v roki,
Denar v sveže pečenem prašičku,
Zaloga kartic v ledeni kocki,
Ki jemljejo prostor indijskim oreščkom,
Ki so, joj, na vso srečo veganski,
Ni mi žal, da sem,
Ker če ne bi bil,
Bi bil jaz,
Bilo kdo načeloma,
Aja, na čelu mi piše, seveda,
Ampak bi jedel,
Ker sem lačen,
Lačen pravice.

Beseda smisel izgubi, ko jo zapustiš,
Zaklepaš se za tisoče vrat,
Da te nihče ne bi našel,
Skrit si,
Odkrit si,
Privezan na kamen in čakaš kamenjanje.
Vsaka rana, vsaka praska si ti.
Ti si vsak, ki ni.
Pa vendar je!
Biti ali ne biti,
Ostati ali iti,
To ni vprašanje,
To je stanje,
To je sranje,
To si ti!

NEPREMIČNINE

En korak in ... padam,
Vrtinec stopnišč se zvrtil v mojih mislih.
Čutim, kako zrak objema moje telo.
Svila, ki te pokriva je nežna in lahka kot oblak,
Pljuča so prazna.
Lebdim ... tišina ...
Nežen let ptice zašelesti v ušesnem bobniču.
Odprem oči.
Nad seboj vidim velik lestenec,
Sončni žarki se poigravajo v steklenem odsevu.
Pade!
Stekleni delci zaigrajo hudičevo melodijo,
Ko zadenejo obme, se megla posede.
Konec.
Hiša je podrta, ker ni bilo denarja za obnovo.

HORDE ZLA

Čas in prostor
V nasprotju povezana.
Ko luna zakrije sonce,
Se pola združita.
Pogreb sanj in iluzij,
Realnost v relativnem pomenu besede
Nas zaklepa v jeklene okove.
Ko se realnost pretrga,
Se dihanje pojača,
Korakanje, kot potresi trgajo realnost.
Zvestoba ne obstaja v nevarnosti.
Ti ni jaz ali obratno.
Vrtinec spominov boli kot okovi,
Ne pustijo te. Jaz jih nimam,
A sem okovan in ne morem se premikati.
Skupaj padava,
A padem le jaz.

PREROKBA

Karta, Svet, karta spreminjanja oživi Svet,
Sprejema ga takšnega, kot je,
Ki se spreminja,
Ljubezen do nečesa,
Ljubiti in častiti,
Kompas življenja kaže pot skozi vrt cvetlic,
Visoka ograja skovana iz nebesnega jekla,
Hladna je in ostra
Ne dovoli ti do cveta prerojenja.
Obrnem karto.
Vzorec ovijajočega se trnja te postavi čez zrcalo,
Ni cvetja, ni ograje
Le tvoj in moj odsev, ki se srečata v zlomljenem zrcalu.

JUTRANJA VARIABILNOST

Ko si iz roke izpulim dlako, me še kar srbi, skeli,
Kapljica krvi,
Praskam, pa vem, da ne smem,
Drezam rano,
Rdeča kri je črna.
Iz stisnjene kože pomoli pero,
Iz vlečem ga.
Kri neha teči,
Spustim ga iz roke,
Lahko je kot zrak,
črno je kot mrak.
Se zareže v moj prst kot nož.

Obraz na hladnem steklu,
Zre v daljavo
Zre v dve vrani.
Lesketajoči se jutranji zori
Raztrgata do krvi.
Dogajanje v nočni mori
Boli, srbi, miri.
Kri se ustavi,
Čas stoji ...
Črna vrana bila si ti,
Ki si me napojila
In mi dala piti kri.

Groba suha koža
Odseva meglo hladnega jutra.
Iz kože se iztrga črno pero in pade na tla
Zadoni, zašumi, me zbudi,
Kapljica za kapljico
Padajo v lužico krvi,
Pero je kot čolniček,
Plava pluje v svobodo, ki je ni
In tam me čakaš ti.

ambicioznost pripada nesposobnim
kot obliž za rano na možganskem deblu
saj kdo vendar bi ustavil svet
če bi ta zrastel dovolj, da bi polomil svoj okvir
se zakotalil po vesoljnem klancu
in razmršil lase damam na poti k nedeljski maši ;
za akcijo imamo televizijo,
za tihe skrite prepovedane vzdihe lepljive strani xxy revij
ideje na pladnju v brezplačnih svežnjih šumečega papirja
in revolucijo v nikoli zares pokopanih časih,
sanje o prihodnosti zadušene v ghost-story odisejadah
belordečih zabuhlih lic
in davno preminulem litru šprica
ki si utira pot prek odmrlih brbončic do robov porcelanaste
proteze

bolečina je gonilo
gorivo delujočih glav
sedativ za praznino
uteha žrtev svojih parazitov

bolečina je strup ki tako nežno poboža
ko jezik več ne loči sladkega od grenkega
in boli že pogled v nebo

bolečina, resnica živali v kletki iz kosti,
bolečina je most med mesenim in otipljivim,
zdravilo za rane ki jih zahteva,
bolečina, nemi poslušalec pridušenih krikov,
šepetalec z napačnim tekstom
- "jaz te poznam"

NUMERO1:

vi bi plastične operacije za vse rase in nacije
in estetsko diktaturo in robotske generacije
inštalacije perfekcije in racije in lekcije
okna v svet priprta prek možganske kontracepcije
vi bi svet kjer s fotelja se ne vidi na beton
vi bi pacifik za bazen in odišavljen ozon
vi bi gradili svet naprej na temeljih iz kosti betonskih
vi bi orožje v rokah nežnih in pokornost v mimobežnih
dokler sita je elita, dokler sere polna rita
komu mar, kako in s čem se stradajoča raja pita
boli te, dokler priprt pogled pokaže bolj estetsko sliko
in dokler na mesto iskrenosti lahko vstaviš oliko
v rokavičkah delaš z vsemi, krasen od prvega vtisa
do tedaj ko nisi več telo, le senca brez obrisa
mirno pluje tvoja barka, varje sosed ti pšenico
dokler tebi ne godi se, se ne zmeniš za krivico
ma boli te za vse dolžnosti, dokler imaš pravico
dokler kup laži iz cukra te spominja na resnico

NUMERO2:

v čem je večča večča?
gorje tisti gori, kjer gori gori
težim težo samo, sem še njej težka?
te sekira sekira mastna od krvi?
mar vest sprejme vest?
vrvi po vrvi,
z njimi drvi objet vrat, ta objet
nespečnežu spet ne pusti pusto spat
na kvadrat vsak obrat
potencira do zore,
ko zori sen, ne jutranje more
za zvezdo zaspanko ki ves dan prespi
ker noč od nje noče nič razen prihodnosti

NUMERO3:

besede so včasih pretežke, da bi lebdele v zraku
takrat se zarinejo globoko v zemljo in vzkaliijo
in se pustijo zalivati
in rastejo
in žrejo
in so lačne vedno bolj in bolj in bolj
ubijaš pajke, ki ubijajo muhe
da potem sam ubijaš muhe
ki se lepijo na tvoj posran obraz

NUMERO CHETRI

strah kaplja, gost kot med čez reže rulet
na okensko polico
skočila bi skozi steklo v večni mir in pokoj,
pa vem, da bi mi podplate zalimal na ta vaša jebena
realna tla
in zato opazujem strah s strahom
in ga pustim da kaplja
in ga pustim da se nabira,
da duši iluzije, bežeče iz mojega malega zapora,
da se njih zalima na rešetke,
da se razleze čez stene
in molčim.
jezik valjam v pekoči medicini,
okamenelega drobim v opravičilne sestavke,
dvigne se mi zolč resnice in plaho sepnem
"a loh grem na wc"
in zbežim od strahu k strahu s strahom
in strah kaplja, gostejši od krvi po mravljinčasti koži
in solze hlapijo kot jezera cmokov v grlu in motnih pogledov
in mrkih enozložnic in drobnih laži.
in strah se smeji.

NUMERO5:

napaka sam čaka bedaka, lebdečega između zemlje in zraka, da
jo nardi
navlaka koraka dol z vlaka - če gledaš od delč se ti zdi
da vsaka od teh duš iz blodnjaka prispeva da tvoje oči
zaznajo in iz besednjaka potegnejo tisto kar bi bla oznaka
za trop mrhovine ki zmjr bolj smrdi
in zmjri bolj težko zdrži ga kloaka
- ljudi.

zgodovinska čitanka iz mesa in krvi
padci takšni in drugačni
inštalacije in projekcije in večna neotipljiva svetloba,
sanje petletnega otroka so preperale ker so se predolgo sončile
in zgnilo je zobovje od vsega
dreka ki je zdrvel po grlu

ne vprašaj me za nasvet
ker ti bom rekla vedno isto
objemi svoj šibki id
ne pretesno, da mu ne polomiš vretenjače,
prereži egu vrat

pobeg iz zoo-ja te je vodil v betonsko džunglo
in poskus odstopanja od matrice te z njo zliva zmerom bolj in
bolj;
odvrži plašč skromnosti, preobleko razsvetljenstva
zaduši se z lastnim mesom in prosim,
ne
seri

LJUBEZENSKA

lahko bi napisala pesem o ljubezni
pa je nočem

zanalašč

18. 10. 2017

peti najboljši v državi
to je dobr
kako se napiše surjektivnost?
devetindevetdeset
kok?
devetindevetdeset
to bi lahko v neskončnost risu, gospa
a mate kranjsko klobaso?
ej mal bo za počakat, pač enga mam
koga enga?
ja za vafle
nihče nima volje do življenja
ampak trump, mogu bi sam govorit o trumpu
ja pa kaj, sej lahko sam njegove tweete pišeš
why the fuck is he so stupid?
kako pa govoriš, no? sej vem da se sploh ne zavedaš tega
če je to liho
what the fuck?
spet si uporabila to besedno zvezo
se opravičujem, gospa
a sem te zadela?
ja
kam pa? a v šal?
ne, v glavo
sori
dej kok si stara
to mi je lih dons ena rekla, če sem pet let stara
jaz bom dejansko enkrat popizdila in enga zadavla
a mi daš radirko nazaj?
skor sem reku seksat namest sekat

a pol si reku to?
ne, pol sem se ustavu
bog ohrani, bog obvari nam cesarja avstrije
kaj fuzbalska žoga tu dela?
sprašujem kaj fuzbalska žoga tu dela?
rumeno sonce, modra luna
modra luna je teoretično rumeno sonce
četrta značilnost
loh bi bil musliman, čist tko
špela ne more bit musliman, ker ma modre oči
ja, velik bolj sem musliman od tebe
zakaj se tok fokusirate na turške nosove
kakšen ti je bil moj smeh?
kripi
poglej mojo najboljšo tekmo
oni majo 48 golov
če to ma sam ena igralka
jst rabim dnar za kurbo, ti rabiš ime za firmo
to je šala
aja
ampak ti jo moraš povedati smrtno resno
aja
to je spet ta absurd
aja
temu se reče posilstvo
mi posiljujemo avtorja
a lahko daš stol mal naprej?
hvala
DŽIZUS
a je jezen?
ojoj
adijo neža
a si vidla režiserja?

kje?
lihkar je šel ven
a si v redu?
a si v redu?
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: AJDOVŠČINA
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: KONZORCIJ
naslednjič ko se dobimo spet jst al kaj
ne pa sej zdej mam
ja, ja vedno jst
dej greva nazaj
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: DRAMA
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: KRIŽANKE
dober dan
jst sem pa tok tekla
kot da bi na maratonu bla
pa sem vas le ujela
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: GORNJI TRG
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: PRIVOZ
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: PRIVOZ
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: STRELIŠKA
BLIŽAMO SE POSTAJALIŠČU: ROŠKA
sem ti rekla da bova
vau, tipično, tipično
je to do drame
v redu, adijo, srečno pa doma pozdrav
ne bom jedla

KIM JONG UN JE PIČKA

gruča najstnikov pleše
prej so bili vsi pod mostom
acid
precizen odmerek
bela moka beli sladkor bele droge -
bela smrt
gruča najstnikov še vedno pleše
noge se dotikajo celotnega prostora
črn prostor
žalosten ni kaj
svetlika se
luči so
ena modra in dve rdeči
in še neonska luč s hodnika
tempo basov se grmadi
eden po eden
vsi po vrsti
eden po eden
včasih ves tempo naenkrat
včasih je skoraj neopazen
gruča najstnikov še vedno pleše
nevarno
pijejo vodo ker imajo suha usta
pijejo skoraj preveč
nevarno
tla se tresejo in stene se tresejo
in zrak se trese
najstniki še vedno plešejo
živali nemarne
plešejo in jih boli kurac
za potres

ali za politiko
ali za poplavo v new jerseyu
srečni so
ko jih pa tako
zelo zelo boli kurac
oni še vedno plešejo
vidim nekoga
nekaj ima za bregom
samo gleda jih
nekaj bo storil
nekaj a ne vem kdaj
ne vem kdaj bo nekaj storil
stopi en korak
in se ustavi
stopi drug korak
in se ustavi
ampak se sploh ne ustavlja
on teče
šprinta
on je olimpijski prvak
afričan
hiter je
prehiter
hitrejši od tempa
prehiti ga
vzame najstniku vodo ki jo pije ker ima suha usta
in naredi požirek
ogromen požirek
še vedno pije ampak ne golta
vso vodo zbira v svojih ustih
in v vseh kotičkih svojega telesa
deli kateri še sploh niso bili odkriti
on jih je napolnil
eksplodiral bo

njegov obraz je krogla
dva metra v premeru
napolnjena z vodo
niste še videli tako polnega človeka
vse njegove pore bodo počile
EKSPLODIRAL BO
nihče ga ne opazi
in najstniki še vedno plešejo
napolnil je že celo sobo
in najstniki še vedno plešejo
ko mu zmanjka vode
v plastenki
ko spi je še zadnjo kapljo
in nima več prostora v sebi
ko ga stiska le še misel na eno samo drobno kapljo
pa izpljune
NATANKO NA DIDŽEJEVO MIZO
sem vam rekla da ni imel dobrih namenov
vedela sem
naenkrat vse utihne
ni več basov
ni tempa
nič več ne sveti
najstniki pa debatirajo
če je bilo smiselno da je severna koreja
vrgla še eno bombo v morje

OB MOJEM 17. ROJSTNEM DNEVU

ljudje mi vsako leto pošiljajo
bizarna sporočila
kot je "vse najboljše"
in ob tem me spreleti nenavadna jeza
ne maram stalnih besednih zvez
zakaj reči "vse najboljše" je seveda lažje
kot uporabiti srednje velik šopek raznih besed
da slavljencu poveš svoje voščilo
pa tudi lagati se v dveh besedah
je nepopisno manj boleče
kakor pa jih nalagati nekaj deset
saj četudi smo vsi skupaj sebične pizde
nas je vseeno strah posmrtnega življenja
in imamo v sebi vgrajen požarni sistem
KAJ_BI_JEZUS_MISLIL_O_TEM.PDF
že mojzes je na svetih ploščah
nosil božjo zapoved

8. NE PRIČAJ PO KRIVEM

tako da vsi še predobro vemo
kaj si bi jezus mislil
o "vse najboljše"
ta besedna zveza je res zakoreninjena
v naše možgane
pa o njenem pomenu niti ne razmišljamo
kar naredi celo situacijo že prav sproščeno
nekaj kar lahko kar tako
spotoma navržeš ko si na kavi
ali pa ližeš sladoled od šiptarja na kersnikovi ulici
nekateri že dobro izkušeni stari mački
ki plešejo na tankem ledu
tik nad luciferjevim prestolom

naredijo iz vsega skupaj pravo zgledno poved
z veliko začetnico in piko
začnejo z recimo
"vanesa želim ti"
potem sledi naš predmet obravnave
"vse najboljše"
sem pa pride še vejica ali pa veznik (po želji)
zaključijo pa z naprimer
"veliko zdravja"
ali
"sreče"
ali
"pa vse kar si sama želiš"
oni res vedo kaj počnejo
in nikomur ne želijo izdati svoje skrivnosti
če še niste izkušeni se raje ne igrajte teh igric
saj naša mala primitivna vest
ni tako nedolžna kot se kaže
in verjemite da se ji ne želite zameriti
ker vas bo peklo in bo hudo
tako da
samo to bi še rada povedala
da preden mi boste čez 365 dni
zopet navrgli ti dve besedi v frīs
še prej
dajte no
vsaj zmolite en očenaš
da ne bo težav z zgago.

19. 10. 2017

js sm sam metu tm neko žogo
sanju sem, da ma en kolo in mu ga spizdijo in js sploh nimam
kolesa
to pomen bi problematičn
jst sm problem, Jakob
a boš počaku?
če hočeš zmerom zraven mene sedet, pol pa mi težiš
sej to hočem
ej, a pr vas božiček kej hodi okol?
sej nisem musliman
mogoče pa
oropal so nas
lei neži je telefon zginu
on je pršu na recepcijo in reku da gre v tajništvo in men se je
zdel sumljiv pa sem šla za njim in sem ga zaklenila v učilnico
in pol?
ja pol je pa pobegnu čez okn
to je pa že prav kriminal no!
men je uzal še petdeset eur
pa dva telefona je mela
zakaj pa dva?
ja za musko
KRIŽANA GORA NO
dej pomir se, ne jokat
včasih tut prnesejo nazaj
on je že včeri pršu vprašat, če je to naša učilnica
al je narkoman al je pa cigo, to je vprašanje
baje je bil 40 star
lauri je zginu telefon

a si ti laura?
a si ti laura?
o moj bog
a mammo nemščino zdele?
ne vem
ko je bil včeri tu je mel otroka s sabo
a je bil njegov otrok?
ne vem
grozn
evo policija je tuki, mal prostora
štirje telefoni manjkajo
ne, en je ipod
pa dobr, pač telefon
a imate vsi oškodovanci osebni dokument?
a je dijaška osebni dokument?
je ja
on je sigurn zbežu na grad
lej ko si tlači pepsi v pičko
dej skrij, nočem da kdo vidi kaj gledamo
dej gremo še parrot porn
ne ne ne
zmagala bi
ja sam res, hvala
koji kurac
wtf
zakaj se ti z njim pogovarjaš?
ne vem
mene res moti če kdo nima olike
ja enako
a veš kok širok nos ma on
ja še bolj od mene
in pol ma pirse notri in pol si kr neki v lukne v nosu roke tišči

in pol si da čez lase
skoz
in še mastne lase ma
in v lase in v nos in pol piše
sam mene res moti če ljudje nimajo olike
ja enako
če ne znajo rečt prosim in hvala in to
budala

ko sem lačen spim
ko sem zaspan jem
zgrešen sem, vem

V luknjo so ga zakopali.
Živega.
Mrliči.

udarec

tišina

svet je lep in brutalen
smrt je milina
pritisk je stalen

star vonj v zraku
s krvjo si je napolnila kozarec vina

ugasnjen cigaret
posteljni škripet
z užitkom se predaja raku

še zadnji izdihljaj orgazma
senca dima na steni
misel prazna

luna, njen obraz na nebu

pssssttttt

